

I, mentrestant, la ciutat escolta, camina, estima

Les zones turístiques de Barcelona es buiden en la seva tarda més trista

TONI VALL
BARCELONA

Sortir al carrer, caminar, amb el pas ràpid, observar. Intentar captar, potser entendre, què sent avui la gent a Barcelona. Per la rambla de Catalunya només veig pujar, de cara, rostres seriosos. Tothom mira el telèfon mòbil, ningú parla. Busquen respostes, teclegen, parlen amb qui se'ls estima. M'arribo fins a Gràcia, on la festa s'ha cancel·lat. La nòria de la fira infantil dels Jardinetes continua rodant, estan oberts els cavalets i els llits elàstics. Els nens continuen jugant, aliens al que ha passat fa poca estona al centre de la ciutat. Un taxi al carrer Bonavista deixa sis nois davant d'un hostel. Quin dia tan estrany per arribar a la ciutat. Passen un furgó i dues motos de la Guàrdia Urbana.

Les converses són intenses a la plaça de la Vila. No hi ha festa però les terrasses estan plenes. Tothom en parla, tothom en té opinió, algunes exaltades, d'altres resignades. Rostres tristos. Escolto tertúlies. Ningú té res rellevant a dir però és l'únic tema de conversa. "Jo no tinc Facebook, ningú sabrà si estic viva o no", l'humor negre pot ser un inesperat analgèsic. Els guarniments de la festa major s'han quedat sense premis i també sense gent. Ningú mira el ninot dels Caçafantasmes del carrer Puigmartí ni tampoc l'Empire State i el King Kong de Fraternitat.

A la plaça Gal·la Plàcidia tothom camina ràpid. Tothom mira el telèfon mòbil. Busquen respostes, teclegen. Sona una pilota de ping-pong i una família de turistes surt d'un autobús. Miren enlaire i no saben cap a on han de caminar. Quin dia tan estrany per arribar a la ciutat. Fa una calor sufocant. Al carrer Rosselló, davant del CAP Casanova, a dues passes del Clínic, uns crits surten d'un balcó. Són insults desesperats d'algú que vol expressar-se i ser escoltat. No trobo ni un sol taxi lliure. Els carrers s'estan buidant a poc a poc, a ritme somort i amb el soroll anestesiant dels helicòpters. Aquesta tarda la ciutat s'ha de fer caminant-la, trepitjant-la. Tothom mira el telèfon mòbil. Busquen informació, qui sap si alguna resposta. El passeig de Gràcia s'està quedant desert.

Un dia estrany per arribar

A l'entrada d'un hotel del carrer Provença una turista jove plora i el seu company la consola. Han arribat al matí i volien anar a passejar pel centre. Quin dia tan estrany per arribar a la ciutat. Caminar per la Diagonal sempre és bonic. Avui no, avui és trist.

Tothom busca un taxi per aturar i que els porti fins a algun lloc. Pocs ho aconsegueixen. Al l'estàtua de Jacint Verdaguer finalment en trobo un de lliure. Demano al taxista que m'acosti fins a la Sagrada Família, molt a prop, i que redueixi la marxa en arribar a la plaça i hi doni una volta. Miro per la finestra sense sortir del cotxe. La basílica està tancada, ni un sol turista caminant per allà. Para el motor, baixo un moment. Molts policies, alguns controls de documentació, però en realitat ni una ànima. És emocionant.

Fotografio el monument amb el mòbil. No sé gaire bé per què. Irreductibles, les torres de Gaudí s'alcen al cel i també escolten el silenci absolut. Torno a pujar al taxi i enfila molt ràpid el carrer Mallorca. La llum de la ciutat s'està apagant i la velocitat és xocant quan la perceps a la cara.

Impacte
La Sagrada Família està tancada i no hi ha ni un sol turista caminant

El taxista fa una estona ha transitat pel centre i m'explica la solidaritat dels transports públics i els hotels. Torna a parar i torno a caminar. Les botigues ja estan gairebé totes tancades. Molt poca gent al carrer. Ja s'ha enfosquit el cel. Les ànimes caminen ràpid. Quin dia tan estrany per arribar a la ciutat.

"Tinc por però he volgut sortir"

Em creuo amb algunes persones però ja ningú mira el mòbil. "Tinc por però he volgut sortir al carrer", m'ho diu el Frank, a l'entrada de l'Hotel Regente de la rambla de Catalunya. Té raó, avui Barcelona s'ha de fer caminant, fecundar-la mentre la trepitges, quedar-se esgotat, suat i fet pols de tant escoltar, de tant mirar la gent com camina. Intentar explicar què se sent. I estimar-la més que mai. No sé si es pot fer res més. —

La Sagrada Família va quedar tancada al públic i no hi havia cap turista caminant al voltant del temple de Gaudí. JORDI ROVIRALTA